

IX Ka 359/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Aleksandra Nowicka

Protokolant: stażysta Marzena Chojnacka

przy udziale

po rozpoznaniu w dniu 19 sierpnia 2014r.

sprawy **W. W.** obwinionego z art. 92a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 11 kwietnia 2014 r. sygn. akt XII W 4167/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Toruniu) kwotę 30 (trzydziestu) złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz kwotę 50,- (pięćdziesiąt) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 359/14

UZASADNIENIE

W. W. został obwiniony o to, że:

w dniu 30 kwietnia 2013 r. o godzinie 13.08 w T. na ulicy (...), będąc kierowcą pojazdu marki F. o nr. rej. (...) przekroczył dozwoloną prędkość 50 km/h o 21 km/h

tj. o wykroczenie z art. 92a kw

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2014 roku (sygn. akt XII W 4167/13) uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu tj. wykroczenia z art. 92a kw i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 200 złotych grzywny; zasądzając od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 złotych tytułem opłaty sądowej i obciążając go wydatkami w wysokości 100 złotych.

Od powyższego wyroku **apelację uniósł obwiniony** zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że dopuścił się popełnienia czynu z art. 92a kw gdy tymczasem zdjęcie wykonane fotoradarem jest nieczytelne a zeznania świadka A. Ż. niewiarygodne. Ponadto obwiniony podniósł, że jego prawo do obrony zostało ograniczone poprzez kierowanie korespondencji na niewłaściwy adres - na (...) zamiast na (...).

Obwiniony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od popełnienia zarzuconego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić obwinionemu, że w toku postępowania nie naruszono jego prawa do obrony ani też nie doszło do obrazy przepisów postępowania skutkującej niemożnością aktywnego uczestnictwa obwinionego w procesie. Obwiniony w apelacji próbuje wykazać, że kierowana do niego przez Straż Miejską i sąd I instancji korespondencja była wysyłana na zły adres (na (...) zamiast na (...)), jednakże zastrzeżeń obwinionego co do prawidłowości (i skuteczności) doręczeń nie sposób kwestionować. Jedynym adresem zamieszkania obwinionego figurującym w bazie CEL był adres: (...) w T. (k. 32). Pod taki właśnie adres (jedyne dostępne) zarówno Straż Miejską jak i Sąd Rejonowy wysyłały przesyłki dla obwinionego, choć początkowo próbowano jeszcze doręczać obwinionemu korespondencję także na adres firmy której był prezesem zarządu - ulica (...) w T.. Wprawdzie obwiniony nie odbierał wezwań wysyłanych przez Straż Miejską (k. 30, 31), lecz odpis wyroku nakazowego wysłany na adres (...) odebrał już osobiście (k. 36). Obwiniony nie odebrał wezwania na rozprawę wysłanego na powyższy adres (k. 43), lecz nie ma podstaw by twierdzić, że nie uczynił tego z uwagi na niewłaściwy adres korespondencyjny bowiem wnosząc sprzeciw od doręczonego mu wyroku nakazowego posługiwał się właśnie adresem na (...) i taki adres podał zarówno w treści pisma jak i taki też zamieścił na kopercie w miejscu adresu nadawcy (k. 37, 38). Obwiniony nie informował, że jego adres uległ zmianie ani że adres pod który dotychczas wysyłano mu przesyłki stał się nieaktualny, ani wreszcie nie podał innego adresu pod którym byłby dla sądu dostępny. Co ważne, obwiniony osobiście odebrał odpis wyroku zaocznego wysłany mu na adres (...).

Wątek innego adresu zamieszkania pojawił się dopiero na etapie wniosku o uzasadnienie wyroku. Wówczas obwiniony podał jako adres zamieszkania ulicę (...) (k. 50, 51). Od tej pory z obwinionym kontaktowano się pod tym adresem.

Obwiniony w apelacji twierdzi, że dotychczasowa korespondencja (w tym wezwanie na rozprawę) były kierowane pod niewłaściwy adres bo na (...) zamiast na (...), co skutkowało pozbawieniem go prawa wzięcia udziału w rozprawie i złożenia wyjaśnień, lecz tych sugestii obwinionego nie sposób uwzględnić bowiem nic nie wskazuje by przesyłki kierowane były na nieprawidłowy adres. Przed informacją obwinionego zawartą we wniosku o uzasadnienie wyroku (kiedy podał adres (...)) nie było sygnału by dotychczasowy adres stracił aktualność; przeciwnie, odbierając co jakiś czas przesyłki kierowane na adres (...) i nie informując organów o zmianie miejsca zamieszkania (czy zmianie adresu do korespondencji) obwiniony utwierdzał organy procesowe w przekonaniu, że adres jakim dysponują jest właściwy. Bezpodstawnie zatem obwiniony obecnie wywodzi, że doręczenia były nieprawidłowe i wpłynęły negatywnie na możliwość realizacji prawa do obrony. Korespondencja była wszak kierowana na dwa wskazywane przez obwinionego adresy tj. początkowo na (...) a później (od momentu przekazania przez obwinionego informacji o zmianie miejsca zamieszkania) na (...).

Niezasadnie nadto obwiniony kwestionuje poprawność oceny dowodów i trafność ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, bowiem jego pogląd w sprawie jest niezwykle stronniczy i tendencyjny gdy tymczasem stanowisko sądu I instancji jest wynikiem starannej oceny dowodów i rzetelnej analizy faktów. Sąd Rejonowy zebrał kompletny materiał dowodowy pozwalający na rozstrzygnięcie sprawy i choć zdaniem obwinionego przeprowadzone dowody nie pozwalają na przyjęcie, że popełnił przypisany mu czyn, to jednak ich rozsądna ocena przekonuje o słuszności przekonania sądu meriti odnośnie popełnienia przez obwinionego wykroczenia z art. 92a kw. Łączna analiza materiału dowodowego sprawy, w tym przede wszystkim zdjęcia zrobionego przez fotoradar i wizerunku obwinionego nadesłanego przez UM w T., pozwala bez cienia wątpliwości przyjąć, że obwiniony przekroczył dopuszczalną prędkość w okolicznościach opisanych w zarzucie. Wbrew sugestiom obwinionego, utrwalony na zdjęciu z radaru wizerunek kierującego jest na tyle czytelny i wyraźny, że daje podstawę do ustalenia, że kierującym samochodem był obwiniony.

Myli się też obwiniony, że na wyniku sprawy zaważyła błędna ocena zeznań A. Ż., który według skarżącego nie był wiarygodnym świadkiem bowiem był zainteresowany wynikiem sprawy i miał motyw by składać dla niego niekorzystne zeznania z racji składanych na niego przez obwinionego skarg do Straży Miejskiej. Nie ujawniły się obiektywne podstawy by wątpić w szczerłość A. Ż.. Poza tym należy zauważyć, że świadek zeznając w sprawie nie prezentował własnych (subiektywnych, stronniczych) ocen ani opinii na temat zachowania obwinionego, lecz ograniczył się do podania określonych faktów (i to faktów dotyczących dokonania czynności pomiaru prędkości fotoradarem w dniu 30 kwietnia 2013 r. na ulicy (...)). Świadek w ogóle nie poruszał kwestii zachowania obwinionego

ani nie oceniał jego postępowania ani też nie forsował swojego poglądu co do wiarygodności dokumentacji wykonanej przez fotoradar. Świadek A. Ż. nie zeznawał w sposób który mógłby sprawić wrażenie negatywnego nastawienia do obwinionego czy chęci bezpodstawnego obciążenia go, dlatego wszelkie sugestie obwinionego o nieszczerości świadka należy stanowczo odrzucić.

Tak więc nie znajdując podstaw do zakwestionowania rozstrzygnięć Sądu Rejonowego, sąd odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Zastrzeżeń sądu odwoławczego nie budzi również - jako zgodna z dyrektywami wymienionymi w art. 33 kw oraz uwzględniająca dyspozycje art. 24 § 1 i 2 kw - wymierzona obwinionemu kara grzywny.

W sprawie nie wystąpiły uchybienia, które skutkować by musiały uchyleniem zaskarżonego orzeczenia a o których mowa w art. 104 kpw i art. 440 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw.

O kosztach sądowych za drugą instancję orzeczono na podstawie art. 636 §1 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz w myśl art. 3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych, obciążając obwinionego tymi kosztami, w tym opłatą sądową w kwocie 30 złotych oraz kwotą 50 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków za postępowanie odwoławcze.